

taget, hvad for et Hotel han boede paa, og om han allerede havde truffet Landsmænd „eller maaske Landsmandinder“. Torben sad med en pinefuld Fornemmelse af at blive befamlet og besnust rent korporligt. Han svarede blot, at han var kommen dertil den foregaaende Aften over Milano, og han undgik at nævne Navnet paa den fredelige Hotel-Pension, han havde gemt sig i.

Og for nu at væрге sig mod yderligere Toldeftersyn spurgte han:

„Hvordan lever du selv? Du er jo gift, ikke sandt?“

„Kære, det veed du da! Med Nathalie Lund. Vi har allerede fire Poder. Fire Løveunger, der tilsammen vejer 62 Kilo. Efter seks Aars Ægteskab. Du maa indrømme, at vi har gjort vor Borgerpligt.“

Torben bevidnede ham sin Agtelse med en Hovedbøjning.

„Ja, min Kone fortjener virkelig Respekt. Jeg glæder mig til at forestille dig for hende. Et passioneret Friluftsmenneske, ligesom jeg selv. Uforfalsket Natur. Ingen Korset-Deformitet, ingen løse Nyrer. Den 3die Februar Klokken 12¹⁵ arriverede vor sidste Unge med et stort Frydeskrik fra det Hinsidige, og den 25de samme Maaned havde min Kone Kufferterne pakket og var klar til Afgang med hele Flokken. Jeg tror, jeg kan sige, at det er noget af en Rekord.“

„Du ligger hernede med Familjen?“

„Ja, jeg rejser ligesom Kalifens Elefant med en Ammestue paa Ryggen. Egenlig skulde vi have været i San Remo, som vi plejer, men baade min Kone og jeg synes, at Luften er nok saa frisk her, mere ozonrig. Naturen er jo lige herlig allevegne, og det rejsende Publikum er omtrent det samme. Ja, for dig, kære Ven, maa det da være som at vaagne op midt i Paradiset.“

Hertil svarede Torben ikke noget.

„De kommer fra Rhinegnene,“ begyndte nu Direktør Zaun, der havde siddet med bortvendt Ansigt og følt sig lidt krænket over ikke at være bleven genkendt. „Der har de jo haft en ualmindelig kold og vaad Eftervinter i Aar. Man taler om en alvorlig Beskadigelse af de unge Vinplanter. Det vilde jo betyde et stort økonomisk Tab. Hvad mener De om Storstrejken i Ruhr-